

I

על בית נרדם,
אסל-צינים,
בנה אתרסקה.
פרגה תהבוב בי גמשי
בלתב פוס
קרחוב שוקם.

אישים נתק גלה וקשי
בוסל, בוסל
על טלילת.

בנה על כנה
פרח טני קל זקני.

פמי חיצי גקש
סן סקרות

תקלה בגילוח על חמי השקטים

שקרי אם תדסק לקנה על תלוניו

II

בבכה אשמנה ולא אדע נקשי.

בפרחק יגלש ארף הנקוף
בצצלמים סן תנבע.

בנה תמטל קסני

ומרא מתריש

בהנות בלגי תנרדות.

לא אדע מה אגידה לך.

אורד עיני ארצה
נקני ילקבו.

אולי אלעש שוכרה:

מה ראית על זרקה ? -

אך גלי אמר:

הנה זה באו

חבוב לא ירונן

טדות נקשי יתנרדות.

III

ארקף צמד שלי

למסעיד -

במאים לא ארא בלעניך.

סן סכוף בצדי קלא עלם

תגדול, תשובו

שמי תיף תתרות

אוזוזת בלעש -

סרש תכרע אמתך לשניך

ולא תשו שאת עיניך שליך.

יבשתי כי סגבר סקני תלקאה -

אולי יגע סגט קל

בראשי תשחור,

או יגנל גמי כל ימי.

אולי תתנוי לקת אתרית,

לקת סעט אתרית,

תגדול, תשובו

דוד פוגל

(כ ב א א)

יש לו נעימה משלו, נעימה כובשת
אזון, אף שהיא דקה לכאורה כאצבע
של נערות.
הוא עג עונה בטביב לכל מלה
וציור. בחוק העונה הוא עומד לבלי
זו כמי שמתירא מפני המזיקין. קסיע
של צמצום על צוארו.

הוא אינו מזמר, אלא לחוש, אך
סאינו-לפי תכנו-מאלה, שהם לקיים
בכררוכית גרידא של בעלי-סנטימנט.
אינו רך לשהוא לעצמו, אלא דבורו
רך. דבור רך על פנינים קשים, ענינים
קשים שבלב קשה.

הוא שפול ונכה-רוח, הוא איש העיר
והימים הרעים, אלא שאינו צועק על
הנכאים ואינו פתירע על המפה ואינו
מחריש אזנים כפלוגי האקספרסיוניסטן.
היה אב והיתח נערה, ובחדר-
התמנהה של הרופא הגדול-דממה כל-
כך עמוקה, עמוקה וכבדה כמים עמורים
בנככים.

כחנה קשת-הרוח - כך שפתיו נעות
וקילו לא ישמע בשפת הפלה.
אין לו וטטים. אנו-כמעט כל אחד
מתנו הוטס שלו אתו. הוא אינו רן
ואינו מתרונן, הוא מדבר בלחש
ולמקוטעין דברים שפורים ומנויים
ומדוקדקים, גוחן אל כותל כהה בשפת
ערבים - ומדבר על לב עצמו ועל לב
הכותל הכהה ועל לבו המחריש של
הערב.

אותה אחר כשהיא חסאית כקול הצרצר.
אלה, ששירתם פנומה, לבם אינו
צועק ואך שירם צוח בקול.
עליו אני סמלין:
לבו צועק-ושירו אינו צועק,
הבה נקדם פניו בברכה.
אדרן צייטלין.

יין מי-דבש, ליוהר שפירט
י. האלד טווארדא 8